

Autor: Francis Carr Begbie

Musím se sám sebe ptát: Kolik z oněch levicových obránců svobody slova, kteří si připomínají oběti Charlie Hebdo zároveň odsoudilo vánoční pochody drážďanské antiislamistické iniciativy PEGIDA (Patriotische Europäer gegen die Islamisierung des Abendlandes)? Kolik z nich podpořilo německou vládou tolik protežované protidemonstrace?

A jaká by asi byla reakce týchž lidí, kdyby se terči podobného násilí stali členové protipřistěhovalecké Front National nebo jiné pravicové či nacionalistické skupiny? Z reakcí na vraždu holandských antiislamistů – politika Pima Fortuyna a režiséra Thea Van Gogha – odpověď dovodíme snadno; posměšky, pohrdání a neskrývané škodolibé uspokojení nad tím, že pravičák dostal, co si zasloužil.

Stéphane Charbonnier

Kdo jsou oběti samotné? Skutečně do jisté míry šlo o karikatury aktivistů antifify, kteří by se za zachování masové imigraci a konec Francie sami postavili na barikády.

Vezměme si třeba Stéphana Charbonniera, editora Charlie Hebdo a jednu z obětí. Jemu podobné najdeme v každé bílé západní zemi. „Antifašista“ z přesvědčení, zastávající klíčový post ve francouzských médiích, umožňující formování veřejného mínění. Ve skutečnosti byli – jak upozornil Joshua Bonehill – v aktu vrcholné ironie skoro všichni při útoku zabití lidé s velkou mírou pravděpodobnosti protibělošští levičáci.

Další ze zastřelených Georges Wolinski si zakládal na **silné židovské identitě** a jeho práce byly publikovány v řadě dalších doleva směřujících publikací kromě *Charlie Hebdo*, včetně listu *Libération* (který po útoku nechal torzo *Charlie Hebdo* využít svých kanceláří).

Vyslovit pronikavou a nepohodlnou kritiku připadlo nepravděpodobnému kandidátu: Anjemu Choudarymu, médii milovanému oheň a síru dštícímu islámskému kazateli a člověku, který prý nasměroval na dráhu džihádu tisíce mladých muslimů.

Na Twitteru se vyjádřil: „Pokud lze svobodu slova obětovat v případě podněcování nenávisti, proč ne i u urážek Božího Proroka?“

Nikoliv neopodstatněné tvrzení. Proč smíme svobodně urážet a posmívat se islámu, zatímco sekulární náboženství holocaust zůstává tabu? Brit Simon Sheppard strávil kvůli pouhé distribuci revizionistické literatury roky za mřížemi.

Nejde jen o holocaust: kritika „svateb“ homosexuálů, žen-kněžích, potratů a dalších věcí není přípustná. Jen před několika měsíci byl 21-letý mladík z Liverpoolu, **Garron Helm**, uvězněn za nactiutrhání, když se dostal do twitterové přestřelky s židovskou labouristickou političkou Lucianou Bergerovou.

Když Bergerová bránila politiku minulých labouristických vlád, které zemi vnutily masovou imigraci navzdory přáním obyvatelstva, prohlásil Helm, že Žid vždy nakonec ukáže své skutečné barvy. Za to dostal měsíc vězení. Pokud by podobně tvrdě kritizoval islám, nepochybně by nebyl stíhán. Jeden zákon pro ně, jiný pro nás.

A jak přesně prospěla západní svoboda slova obyvatelům Gazy, když jich loni na 3 000 zabilo izraelské bombardování? Kolika lidem je známo, že mezi mrtvými bylo 17 novinářů? U svobody slova si nelze svévolně určit, které zprávy zveřejnit a které nikoliv.

V Evropě – kde i nejjemnější kritika svazků homosexuálů nebo imigrantů vede k mediálnímu volání po krvi a likvidaci charakteru – se dvojí standard stran islámu ukazuje zvláště viditelně. Nakonec, jak si pravidelní čtenáři *Occidental Observer* příliš dobře uvědomují, slouží otázka svobody slova jako obří distrakce.

Záleží na síle etnických skupin, a jak říkal Lenin: „Kdo? Komu?“ – tedy která skupina má dosti síly rozdávat rány. V podmínkách současného Západu o tom nelze mít pochybnosti. Takovou krizi jednoduše nelze nevyužít. Ještě než zaschla krev, židovští novináři ždímalí tento dar z nebes do poslední kapky, aby rozdmýchali nepřátelství.

Židovská média a jejich loutky budou usilovně pracovat na tom, aby se celá debata i nadále točila okolo „extremistického náboženství“, čímž mají na mysli islám i křesťanství. Ze všech sil brání vynoření se etnického rozměru činu nebo tomu, aby se snad lidé začali zabývat rolí Židů v otevření bran imigraci z Třetího světa na Západ. Nebo přitahování pozornosti na výraznou roli **organizované židovské komunity** při zavádění zákonů, omezujících svobodu slova, spojených s etnickými konflikty napříč Západem. Bůh ví, kam by mohly takové otázky vést...

Nick Cohen z britského *Spectatoru* na tomto pracoval opravdu tvrdě:

„Nepochybně existují bílí rasisté a hinduističtí nacionalisté, kteří vnímají víru jako rasu a nenávidí muslimy, kvůli tomu, že jsou muslimy. Jejich existence by neměla být problémem pro zásadové lidi, kteří by s nimi měli bojovat, kritizovat a karikovat je stejnou silou a ze stejných důvodů, z jakých se staví proti náboženskému tmářství.“

Jedna z nejpronikavějších reakcí z pera příspěvatele TOO **Marka Greena** se objevila mezi komentáři pod včerejšími články. Stojí za to si ji připomenout.

„Mnoho (ne všichni) z těchto ‚muslimů‘ jsou europoidní lidé – často váleční uprchlíci – z různých zemí s tradičními zvyky a různými úrovněmi vzdělání. Někteří z nich jsou černí Afričané. Média však z rasového hlediska nijak nerozlišují. Znají jediné slovo: ‚Muslim‘...

Souhlasím však, že obecně nejsou stavěni pro život na Západě. Totéž lze však říct o z Mexika pocházejících ‚křesťanech‘. Jedná se v přední řadě o jazykovou a rasovou otázku. ‚Islám‘ tvoří jen jednu z mnoha částí skládky.

Ne všichni muslimové jsou barbarští a násilní fanatici. Mnoho z nich vyhnala válka.

Ironií zůstává, že pokud by se mrtví novináři snad pokusili ‚zesměšnit‘ Židy podobným způsobem, jakým běžně uráželi muslimy, skončili by ve vězení nebo zruinování tím či oním způsobem. Na ‚svobodném‘ Západě likvidují Židé své nepřátele potichu, ale dosti účinně – a nikdo neřekne ani slovo. Muslimové si to paradoxně uvědomují lépe, než většina křesťanských Západanů, jelikož tolik z nás se nechalo po celý život obluzovat židovským zpravodajstvím a televizí.

Ve skutečnosti pouhá nálepka ‚antisemita‘ stačí na Západě ke zničení člověka. Vidíme zde v praxi židovské kejkle a jde o opovržením hodný dvojitý standard, který působí tiše, ale všeobecně. Je to tabu – ale zcela košer. Tato rakovina souží západní civilizaci stejně jako Střední východ. Vzpomeňte si jen na v zájmu sionismu vedené války v této oblasti. Spočtete mrtvé.

Co kdyby všechny oběti těchto nedávných válek byli Židé?

Židům nakloněná tabu také vzbužují hněv muslimů, kteří vidí a chápou, že Židé ovládají Západ a mají povolení pomocí dálkového ovládnutí ničit muslimské země. Průměrnému Američanovi na druhé straně toto pochopení schází, jelikož vyrostl na Židy produkovaných televizních show, zpravodajství, komediích a tklivých filmech o šoa.

Muslimští fanatici umí být řádně šílení a nebezpeční, ale přesto je chápu jako oběti světového Židovstva, které se stalo předním hybatelem/manipulátorem světové geopolitiky.

Jsou hromadné vraždy v Paříži dobré pro Židy? Zní to neuvěřitelně, ale ano. Nic netušící Pařížané si pomyslí: „Teď jsme všichni Izraelci.“ Až na to, že nejsme.

Kdyby Francouzi před rokem tuto protimuslimskou ‚satiru‘ označili za ‚antisemitskou‘, nikdo by dnes v Paříži násilně nezemřel, jelikož by byl časopis uzavřen. Takový je židovský způsob. Cenzura. Ostouzení. Kontrola.

Naneštěstí pro ně nedisponují muslimové takovou mocí. To je rozzuřuje, jelikož je Západ neustále bombarduje a vojensky napadá a jakmile se dorazí na Západ,

stávají se terčem posměchu a urážek i tam. Dvojitý standard je rakovinou, z níž viním Židy.

Židé se však s ničím výše popsaným vypořádávat nemusí. Mnoho z nich předstírá nepochopení celého ‚hněvu muslimů‘. Židovský jemnocit bývá ovšem naopak chráněn Francouzi i celým Západem. I Izraeli se dostává zvláštního zacházení. Židé dostali povolení zabíjet – není se co divit rozhořčení muslimů. Stali se bezmocnými a neschopnými označit a určit zdroj svého hněvu naivní a posionističtěné evropské a americké kultuře.

Pokud vykážeme všechny muslimy, udělejme totéž i s Židy, jelikož ti představují mnohem zásadnější příčinu veškerého současného chaosu a svárů.“

Ve skutečnosti vidíme rozdíl mezi elitní a neelitní strategií kontroly veřejného diskurzu. Jak bylo řečeno, představuje organizovaná židovská komunita hybnou sílu za západními zákony omezujícími svobodu slova. To naznačuje vliv na legislativu i exekutivu, večere a shromáždění s prominentními nežidovskými řečníky, finanční a karierní podporu těch, kteří se s nimi spojí, a silný a účinný ekonomický i sociální tlak na ty, kteří by se proti jejich zájmům stavěli. V USA, kde díky existenci Prvního dodatku zatím zavádění „zákonů proti nenávisti“ příliš nepokročilo, jsou zaznamenány desítky případů, kdy se aktivisté židovských skupin (především ADL a SPLC) pokusili dosáhnout propuštění lidí, kteří pronesli nesprávné výroky o Židech („Židé ovládají Hollywood“), jiných neevropských skupinách či sexuálních nonkonformistech. Nebo lidí, kteří dali najevo postoje či se dostali příliš blízko explicitní obhajobě zájmů bílých Evropanů, jako v případě nedávné aféry **Steve Scalise/David Duke**.

Tyto mechanismy však bývají přístupné jen elitním skupinám. Neelitní skupiny jako muslimští imigranti nemají příliš na výběr, a tak se – když chtějí umlčet svobodnou řeč, která se jim nepozdává – uchylují k násilí. Muslimové nemohou nasměrovat legislativní proces tak, aby dohnali *Charlie Hebdo* ke krachu, ani na něj nemohou vyvinout finanční tlak nebo zajistit propuštění jeho zaměstnanců.

Proto budeme i dále poslouchat pokrytecká média a politiky pronášet svatouškovské chvalozpěvy na svobodu slova (např. Jeffrey Goldbergovo „Evropa je v obležení“), zatímco pokračují v podpoře omezování svobody takového slova, které se jim nepozdává. Podobně bude z veřejného povědomí vymazán prvek rasového/etnického konfliktu, který leží v srdci problému hromadné neevropské imigrace na Západ, ať už se jedná o Araby, Afričany nebo Jihoameričany. Vítejte v orwellovském Západu jedenadvacátého století.

Úvaha F. C. Begbieho **Garron Helm vs. Charlie Hebdo: Elite versus non-elite mechanisms for censoring public discourse** vyšla na stránkách *The Occidental Observer*.